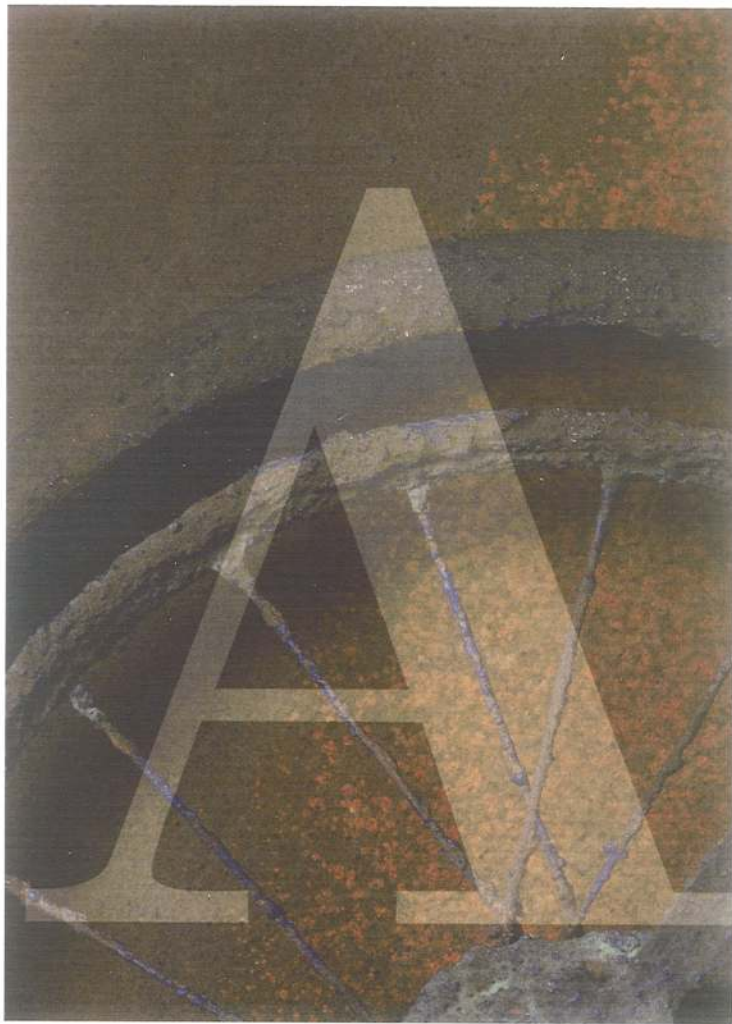

JORDI BOTELLA / JOSEP LLUÍS PERIS / JOSEP PIERA

ALFABET

ANTONI MIRÓ / ISABEL-CLARA SIMÓ

CENTRE SOCIOCULTURAL EL TEULAR

AL ALFABET. 1999 (HEXAGROMIA INIEGGJÓ S'TYVECK, 200 x 100).

A L F A B E T

La història de les lletres és la dels hòmens:
Naixen en un punt i acaben en altre.
Enmig està tot ple d'absències, oscil·lacions i pals.
Mentre som xiquets una rodona unfla les nostres vides.
La "A" és una butllofa en el ventre de la mare
Que es perd entre els pits de la "B"
Fins esclatar en el cul de la "C"
Després d'empatxar-se amb la "D".
Els anys minven la corba i apareixen esquinçalls.
Amb la "E" l'escola dóna pautes
Que la "F" segella a foc lent: fam, fem i fum.
Això ens diuen que som.
La "G" és un rostre que la "H" interroga:
¿Què farem en arribar a ser grans?
De la "I" a la "L" caminem pel tall d'una navaixa.
Només hi ha dues direccions: amunt o avall.
Tant fa que siga la "J" com la "K":
El trajecte és ple de paranys, decisions, èxit i fracàs.
En pujar la "M" ja hem madurat:
Hem après a dir "no puc, no sé".
Ens estimariem més pronunciar "no vull".
Tanmateix la "N" ens cau damunt amb tot el seu pes.
Llavors entrem en el regne de la renúncia.
Per això no sotsobrar seguint la trajectòria de la "P"
En el seu descens a l'infern.
De bell nou torna l'eterna qüestió:
¿Calia tant d'esforç per arribar ací?
¿Tot açò era el que m'esperava
Després de tantes sinuositats i devessalls?
La "Q" ho pregunta,
La "R" rumia,
La "S" calla
I la "T" ens ensorra d'una martellada al cap.
L'encontre amb el grup de la "U", "V" i "W"
No presagia res de bo.
Totes tres són la mateixa.
Ja no podem fugir dels gargots,
La confusió,
I els buits de la intel·ligència.
En traure les incògnites de l'equació,
Tant la "X" com la "Y" aporten idèntica xifra:
La "Z" que acompanya l'últim son,
El Zero.

JORDI BOTELLA

L'ALFABET O L'EVOCACIÓ DEL JOC EN ANTONI MIRÓ I ISABEL-CLARA SIMÓ

La lletra A inicia l'alfabet i la paraula *Atzar*, en l'atzar és on es precipita l'acte creatiu que esdevindrà en fet artístic i d'aquesta manera tot conjugant els signes que són les lletres, la plasticitat dels símbols que són el llenguatge més la capacitat d'evocació de la matèria pictòrica, la figuració, el color i de nou el signe, arribem a la configuració força suggeridora d'un conjunt plàsticoliterari elaborat pel pintor Antoni Miró i l'escriptora Isabel-Clara Simó.

Dues coincidències o dos encontres en la necessitat d'expressió i de comunicació: dos artistes alcoians compromesos en una mirada semblant, fidel a un mateix entorn i a una mateixa tradició cultural, dos artistes amb una projecció nacional i internacional ben reconeguda, dues veus, dues biografies i una amistat d'on surt aquest conjunt expositiu "L'Alfabet" carregat d'harmonia i coherència plàstica.

De la A a la Z el pintor Antoni Miró va compondre a principis dels anys noranta un multiretaule on la lletra i la figuració són el referent protagonista d'una composició plàstica en la qual l'evocació adquireix una doble funció comunicativa: Per una banda la presència de la paraula com a significat i com a realitat signífica i plàstica, per altra la presència d'imatges que són reconeixences unívocues i que paral·lelament són els indicadors amb capacitat d'evocació d'un discurs extrapictòric reforçat per la irrupció del text poètic a càrrec de l'escriptora Isabel-Clara Simó. Significat i Significat s'entrecruen en un exercici semiòtic on l'atzar, el signe, els significats i les referències a la cultura occidental es situen en un mateix plànol visual i cognitiu.

Lletra, dibuix i poema són en aquesta composició calidoscòpica tres eines fonamentals per tal de deixar obert o inacabat un tapís multiforme fet de paraules i d'imatges, paraules que són l'inici d'un joc discursiu i poètic prenyat de referències objectives i també subjectives que apunten tant a personatges claus de la cultura com a afectes i desafectes concrets del món personal dels autors, imatges que són fragments d'història concreta i miralls on es pot reconèixer o trobar-se l'espectador, implicat en un mateix joc de suggerències, complicitats i possibles interpretacions sempre obertes a la capacitat reflexiva i imaginativa de l'observador. La vida, l'art, el joc, la cultura o la història s'uneixen d'una manera atzarosa per tal d'obrir un univers de significacions i de reconeixences que condiciona la lectura lúdica d'aquest retaule contemporani ple de presències signíques i matèriques.

"Labedari blau" que ens proposa Antoni Miró esdevé un microunivers complet, en aparença tancat a l'orde establert de l'alfabet convencional, però la intencionalitat i el procediment multidisciplinar en què ha operat l'autor en aquesta composició permeten una lectura i una interpretació fonamentalment oberta i dinàmica. Partint del costum i de la identificació dels signes de cada lletra, l'autor introdueix la subjectivitat creativa en la capacitat d'alterar, combinar o capgirar els significats associats a les funcions lògiques de la lletra i de la paraula. La lletra esdevé en aquestes composicions signe plàstic i alhora inici de possibles moviments evocadors a través de la memòria, l'empatia, l'emotivitat o l'experiència, així la lletra no és sinó el signe, l'espurna desencadenant de tot un univers d'associacions mentals que generen sentit i significat a les paraules, i les paraules esdevenen d'aquesta manera en un conjunt de signes amb capacitat de retenir i comunicar sentit, significat i experiència.

En aquest procés desencadenant de significat pren cos i sentit el fet poètic, el joc poètic que elabora amb molt d'ingeni l'escriptora Isabel-Clara Simó, tot utilitzant les possibilitats d'evocació, de misteri, de mite, de realitat, de fantàstic, cínica, quotidià o transcendent del fet lingüístic, que és signe, convenció, paraula i lletra.

De la A a la Z, de l'Amor a Zeus, passant per la B de Blau, o la P de Picasso, la M de Maria o la E d'Escrit, escriptura... Els dos artistes alcoians ens mostren una autèntica capacitat de jugar i de capgirar els ordres de les associacions convencionals de significats i de significats per oferir-nos noves possibilitats de relació amb el fet artístic i literari, i en definitiva amb el mite del llenguatge. El llenguatge està fet de signes visuals i plàstics, cada lletra no és sinó això: un signe, una convenció i allò que importa no és mirar les paraules amb una sola mirada sinó mirar les paraules amb totes les mirades possibles, traspasar les paraules amb la mirada poètica, trencar les paraules, desfer-les i refer-les, omplir-les de nous significats, inventar noves imatges que ens porten a noves paraules, jugar, en definitiva, a inventar nous abecedaris evocadors de nous universos possibles per tal de comunicar-nos.

JOSEP LLUÍS PERIS I GÓMEZ

FA ALFABET. 1999. (HEXACROMIA INJECCIÓ STRYECKI, 100 x 200).

BE ALFABET, 1999 (HEXACROMIA INJECCIÓ S/TYVECK, 200 x 100).

-**A**mor, em vols besar? Ell es va girar d'esquena.
-Vols que et bese jo, amor meu? Ell es va arronsar de muscles.
Fent aquest joc, però, tots dos somreien.

La dona era banyuda, geperuda, peülluda,
peluda, dentuda, garfiüda, nerviüda:
era una bèstia.
Ell tenia la gentil bellesa
del "David" de Donatello.
I la volia.

Blau, blau, blau. blau, blau, blau!
-mar, cel, *parfait d'amour*, camisa de pintor, estovalles
de diumenge, llibre enquadernat, marc de finestra, ulls de
Clàudia Schiffer, llapis Alpino, faldilla de gimnasta, pell
freda de difunt, sardina acabada de pescar...-.

A l'interior de la llibreta
dansaven els poliedres com salvatges;
s'emborrinxaven, folls, tots els triangles;
plorava, desolat, en solitud, el pobre romb...

així és
una omada

Corca el cor, crema el cervell:
la contradicció.
La *contra*, passejant, ensopegà amb el *baix*:
un contrabaix.
La *dicció*, excitada, procreava amb el *nariu*
-que sempre es furga el nas-:
un diccionariu.

El contrabaix té, a dins,
totes les músiques del món:
el diccionari, les paraules, ordenades.
I, d'amagat, tots dos pintaven,
amb ull despert, amb ànim crític.

Didalet d'oli, polsim de sal,
tonyina tallada a daus, arròs daurat,
tomaca ratllada a gavadals:
ara omple les batjokes fins a dalt,
i, després, al forn, arrencles.

Menja-les acompanyat,
que, si estàs sol,
cap plat no és bo.
Fes un rotet.
Furga un queixal.
La vida és bona: ja no ets vulgar.
El paradís: entre llires, card.

Escrit en una paret
del carrer Diputació, de Barcelona:
"Només volia dir-t'ho ".
Només? Molt més, moltíssim; tot, si pot ser.
Volia? Vull, voldré, voldria, i, sobretot, volem.
Dir? I tocar-acariciar-besar-abraçar...
T'ho? Al món sencer: una carta en la paret.

Tenia tres amants
i els enganyava als tres.
Un era digne,
l'altre era destre,
el tercer, docte.
Els tres, ornats
amb les banyes d'un mediocre.

Va obrir la porta just al moment
que el carter posava el dit al timbre.
La carta -certificada, segellada, tancada
i rubricada- era lacònica:
"Quantes puces calen per equilibrar el pes d'un sol tauró?".

(I quantes tenen por,
i quantes s'amaguen,
i quantes han perdut
injustament
el dret de ciutadania?).

(L'efa s'ha ficat en
aquest forat, tan fi, de ferro)

Goita el gripau groc que tenia gonorrea.
Goita el gos galdós que podia galivar.
Goita el gall gallec que era gallard.
Goita el gat gandul que estava guenyo.
Goita el guillot gros que sempre gruny.

Quants animals hi ha al món?
-preguntava Sant Francesc
al rodamón-.
Quantes flors creixen al maig?
-les comptava el botànic
com un boig-.

Home que acaricia, tendrament, un altre home; dona que
besa, amb delit, una altra dona; vella que besa un noi;
noia que abraça un vell; pare que furga en la faldilla
de la filla; germà que besa sa germana rere la porta;
mare que descorda la bragueta del seu fill.

El dimoni, enfurismat,
va fer un glop d'àcid sulfúric.
Li rebentaven els pecats d'amor.
Al Paradís, també indignat,
xarrupava un nèctar amb glaçons
el gran Allàh.

Incòmodes, els soldats formen;
indiferents, els soldats marxen;
impacients, els soldats guarden;
inquiets, els soldats saluden.

Pregava pel fill
que era a la guerra.
Escrivia al fill
que estava malferit.
Escopia en el pasquí
on les autoritats
enumeraven les baixes
dallades pel destí.

Jugant, jugant, va trencar el gerro.
Xalant, xalant, va oblidar els deures.
Badant, badant, va perdre els cèntims.
Xiulant, xiulant, va irritar el pare.

Al vespre, pare i fill juguen al pòquer.
-Pare, em fa mal endins si em pegues.
-Més mal em fa a mi pegar-te.
-Doncs, si vols, et pegue jo,
i tindrè més mal encara.
-Vols que ens ho juguem a cartes?
El pare barreja, escapça i trau un Rei.
La carta del xiquet era una J...

Kant i Plató, Wagner,
Velázquez, Bach i Rossini,
el Tintoretto, Einstein, Picasso,
Llull i Ausiàs March,
Shakespeare i Dante
Beethoven, Rilke...

Presoners de Dachau,
d'Auschwitz, Mauthausen,
de Buchenwald...
Perseguits, ofegats,
colpejats, liquidats,
foradats, disparats,
Assassinats,
Executats pel Kügel Erlass,
el decret-bala que en deien "K".

Lota -va dir el Senyor-, hi ha deu dones justes?
Ella n'hi va presentar cent.
Però l'Altíssim -que era igual com ens l'ha descrit
l'Espriu- va dir que, tanmateix,
destruiria la ciutat infqua.

Tot fugint, la Lota demanà al seu home
-que no tenia nom- de no girar-se.
Però ell era tafaner de mena.
I va ser així que esdevingué de sal.

Set gitanes i tres negres,
quatre turques, quinze mores
i una filipina
decidiren baratar tots els bressols.

Negre, blanc,
groc i torrat,
remenat i barrejat.
Cabell rull i cabell llis,
ulls rodons, ulls inclinats,
nas en punxa, nas arromangat.
Que bonic que és el mestri**S**!

Trobar termes tècnics, té tant talent!
Triar títols tirànics, té tanta tírria!
Tancar tribus totèmiques, té tant treball!
Trincar torres trencades, té tant trelat!

Els erudits confessen,
amb vergonya, que tenen
papallones al cervell
i que una serp els ha xuclat l'entenimen

t
Ai, perdoneu, se m'ha
caigut la "t"!

Una
Vídua beu un
Whisky

un gur **Ú**
de la **T** **V**
munta un sho **W**

la vídua dansa i ri **U** sobre la tomba del difunt
el gurú, enamorat, **V**a i li diu de fer un tomb
i després escolten **W**agner i convenen fer l'amor.

Xarrupava la mel de l'àvia
la Caputxeta.
Mossegava la poma enverinada
la Blancaneus.
Llepaven la xocolata de la casa
Hansel i Gretel.
Menjaven tota l'herba del rebost
les set cabretes.

El príncep, la bruixa,
el llop i la madrastra
feien la brisca.
Qui perdia,
havia de portar a l'hospital
aquella trepa
malalts de tant empat**X**.

Yiddish, eslovè, sogdià,
urdu, frigi, bengalí,
macedoni, kurd, luvita.
I català.
Holandès, danès, ucraïnès,
portuguès, hindi, eslovac,
xinès, francès, serbo-croat.
I català.

Vols que et diga un secret,
per tu i per mi i ningú més?
Quan em mires, no trobe les paraules;
quan et mire, perd el món de vista,
ai fidel, revelador, confident, amic
forat del pany!

Zeus sojorna en un iglú
-diuen que està amargat-
Afrodita treballa en un burdell
molt rebregat.
Posidó xarboteja, pensatiu,
al Llobregat.
Hefest treballa de lampista
no sindicat.
Hera fa de llevadora
de caritat.

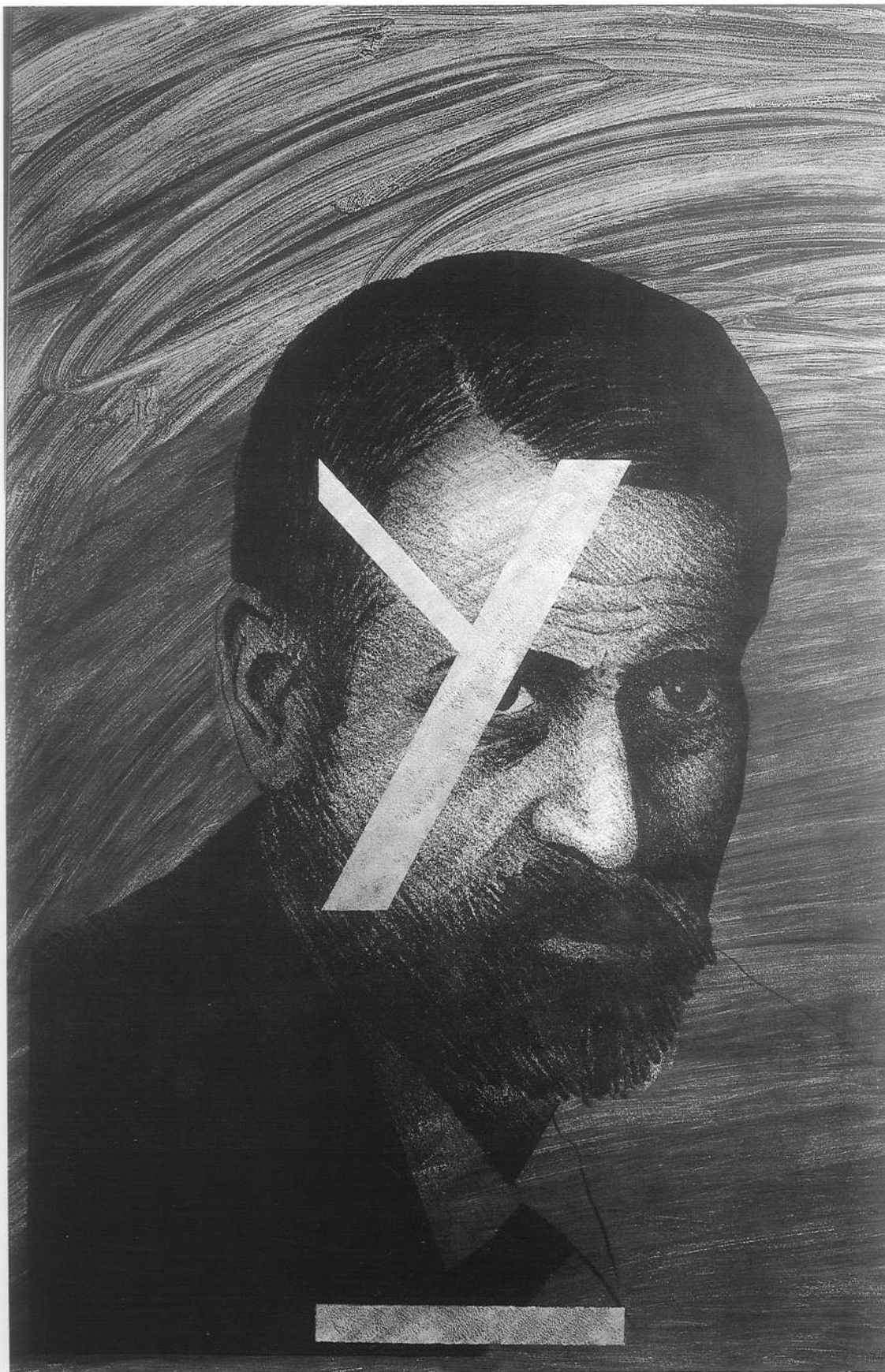
Exiliats, els déus s'escampen;
amagats, els déus treballen;
irritats, els déus claudiquen;
ignorats, els déus conspiren.
(Llur silenci, com un rusc, brun**Z**).

TA ALFABET. 1999 (HEXACROMIA INJECCIÓ S/TYVECK, 100 x 200).

AZ ALFABET. 1999 (HEXACROMIA INJECCIÓ S/TYVECK. 200 x 100).

LLETRA Y, 1993 (ACRÍLIC SOBRE TAULA, 98 x 68), ABCDARI.

Parole, parole... Que les paraules estan fetes de lletres i que les lletres són signes que poden ser pintures, fa milers d'anys que ho sabem, com sabem que els colors tenen sentit i tenen música i parlen d'idees o emocions... D'emocionades idees o emocions reflexionades.

El fet però no té més importància: l'art és repetició i originalitat alhora; vull dir, tradició revisitada per la personalitat creadora dels nous artistes. L'art ve assajant de sempre camins i encontres que ens porten el plaer comunicatiu del diàleg entre les persones i les formes que aspiren al somni o la bellesa, com també del passat i del present que imaginem plegats un futur.

L'art ho pot tot, com ara aproximar el llenç i la paraula. L'art pot fer d'un llibre una exposició, com pot fer d'una exposició un poema o una narració inesgotables. L'art és el món on els opòsits s'hi troben, on les distàncies queden abolides, on res és una sola cosa i tot és tot.

Que Antoni Miró i Isabel-Clara Simó s'hagen trobat junts en una exposició no crec que siga cap fruit de cap atzar. De fet, l'amistat, les biografies, els espais de la ment i de la vida, els han unit volent o sense voler, des de sempre, és a dir, des del principi. Tots dos pertanyen a una mateixa generació, la dita dels 70, van nèixer en un mateix lloc, Alcoi; tots dos han cregut i participat en moltes aventures col·lectives per una pàtria-màtria més somiada que possible, han lluitat per un món millor des de l'art propi i la pròpia consciència.

Ell amb els pinzells, ella amb les paraules. Antoni Miró i Isabel-Clara Simó són dos amics de fa molts anys; dues persones unides com uneix l'amistat: des de l'afecte que ve de prop i de lluny, des de la intel·ligència i el respecte mutu, des de la creativitat.

Ara, en aquest llibre de poemes que fa exposició de lletres pintades, o en aquesta representació plàstica compartida pels colors i les paraules, els dos amics ens mostren els seus mons, tan personals i diversos com autònoms i units en un afany i en un joc. Cadascú ha fet el que ha volgut i ha cregut i des de la llibertat s'han vist units.

Un afany d'il·lusions i d'utopies, un joc de mots, de signes, de sons i de colors... Un joc d'amistats, o millor, de criatures adultes. Un joc que comprén tot un món; perquè un món és l'alfabet, i un món és la cultura. Un món que va de l'A a la Z, principi i final de tot, com va d'Amor a Zeus, déus de déus, que també són un principi i final de tot i en tot.

Un món de quadres i de paraules, de grans lletres majúscules i petites lletres humils, on joc, vida, art i amistat s'uneixen. Juguem-lo, doncs, aquest bell joc que se'ns proposa. Des de la meravella dels xiquets que fan un art magnífic i espontani sense saber-ho, des de la creativitat d'uns adults que ens donen el millor de les seues personalitats com si res fos tot, com un acte d'amistat pur, un acte d'amor i d'esperança. Com en aquella cançó de Mina on una dona i un home cantaven junts: *parole, parole...*

Des de la paraula, és a dir, des del principi, que va ser so primer, després grafia, signe i color alhora.

JOSEP PIERA

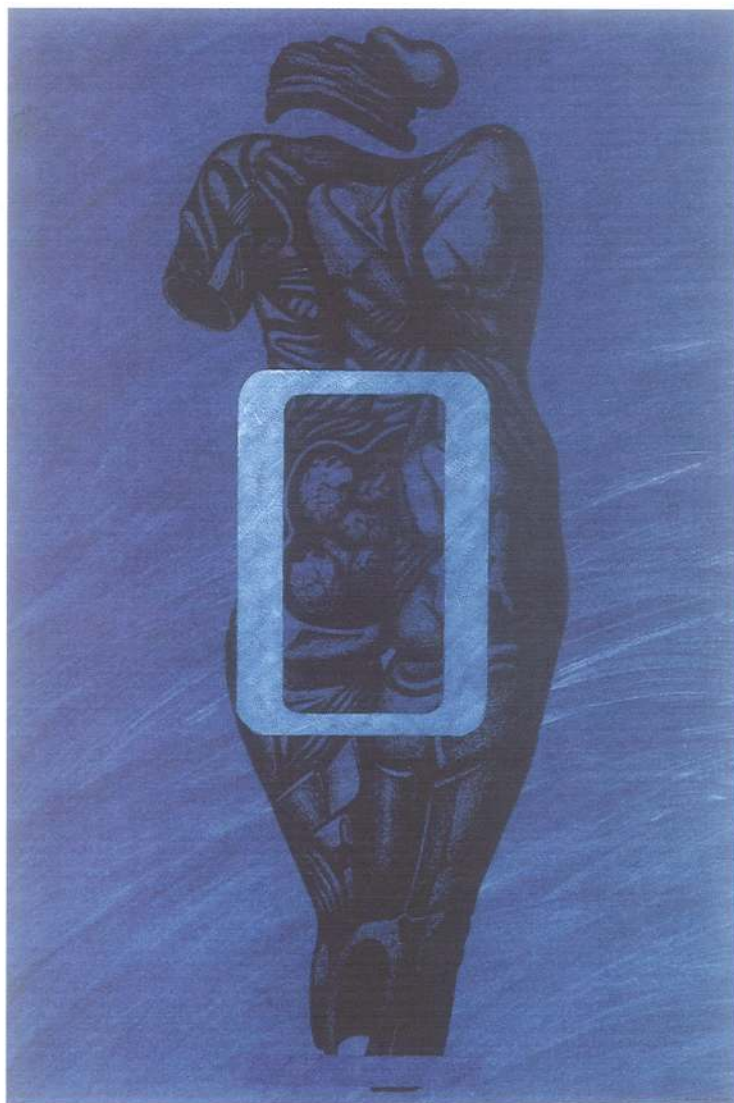

ANTONI MIRÓ AMB ISABEL-CLARA SIMÓ A BARCELONA.

© DELS AUTORS
© UNIVERSITAT D'ALACANT
AJUNTAMENT DE COCENAINA
FUNDACIÓ BANCAIXA
© AMB-DISENY
DIPÒSIT LEGAL: A-547-1999
GRÀFIQUES ALCOL S.A.

CENTRE SOCIOCULTURAL EL TEULAR

**EXPOSICIÓ: ALFABET
D'ISABEL-CLARA SIMÓ I ANTONI MIRÓ
MOSTRA PERMANENT DES
DEL JULIOL DE 1999**

COL·LABORA I PATROCINA

UNIVERSITAT D'ALACANT
Secretariat de les Seus Universitàries
i Cursos Especials

AJUNTAMENT DE COCENTAINA

FUNDACIÓ BANCAIXA

C O C E N T A I N A 1 9 9 9